

Art. 9. Ustawa niniejsza obowiązuje do końca 1920 r.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. S. Wojciechowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Janicki

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

346.

ROZPORZĄDZENIE

o koncesjonowaniu wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad nimi.

Na podstawie art. 20-go dekretu o miarach (Dz. Praw 1919 r. № 15. poz. 211) rozporządzam co następuje:

Art. 1. Przemysłowcy, rzemieślnicy i handlujący winni wyjednywać zezwolenia Głównego Urzędu Miar na wyrób, reparację i sprzedaż narzędzi mierniczych. Główny Urząd Miar wydaje zezwolenie po zebraniu przez podwładne mu organy opinii o kwalifikacjach moralnych, a co do fabrykantów i rzemieślników i o technicznej sprawności petentów. Na podstawie tych opinii Główny Urząd Miar ma prawo odmówić wydania zezwolenia, ograniczyć jego zakres lub odwołać już wydane. Petentowi przysługuje w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia go o takiej decyzji Głównego Urzędu Miar. prawo zaskarżenia jej do Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2. Właściciele i kierownicy zakładów wyrobu, reparacji lub sprzedaży narzędzi mierniczych, podlegających legalizacji, są obowiązani stosować się do przepisów, wydawanych przez Główny Urząd Miar w przedmiocie prowadzenia ewidencji, znaczenia i reklamowania wyrabianych lub sprzedawanych przez nich narzędzi.

Art. 3. Zakłady wyrobu, reparacji i sprzedaży narzędzi mierniczych podlegają kontroli Głównego Urzędu Miar i jego organów.

Art. 4. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wydaje Główny Urząd Miar.

Przepisy przechodnie.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia jego.

Art. 6. Właściciele istniejących zakładów wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych winni wyjednać w terminie dwumiesięcznym od daty ogłoszenia rozporządzenia niniejszego zezwolenie na dalsze prowadzenie tych zakładów, w myśl art. 1 tegoż rozporządzenia.

Warszawa, dnia 14 maja 1919 r.

Minister Przemysłu i Handlu:

Hęcia

347.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydane w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia Publicznego w przedmiocie uzupełniających egzaminów lekarskich.

Art. 1. Celem dania możności uzupełnienia swych kwalifikacji tym osobom, które na podstawie posiadanych dyplomów lekarskich nie mogą uzyskać prawa praktyki lekarskiej na obszarze Państwa Polskiego, ustanawia się przy Uniwersytecie Warszawskim aż do odwołania komisję egzaminacyjną dla uzupełniających egzaminów lekarskich.

Art. 2. Przewodniczącym komisji z urzędu jest dziekan wydziału lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego, jego zastępcą—delegat Ministerstwa Zdrowia Publicznego. Pozostałych członków komisji mianuje Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia Publicznego.

Art. 3. Komisja egzaminacyjna zatwierdza dyplomy lekarskie, wspomniane w art. 1, na podstawie zbadania i oceny przedłożonych jej przez kandydata świadectw z odbytych studiów oraz na podstawie wyniku uzupełniającego egzaminu teoretyczno-praktycznego, który obejmuje: 1) fizjologję, 2) anatomję patologiczną, 3) patologję i terapię chorób wewnętrznych, 4) chirurgję, 5) położnictwo i ginekologję, 6) higienę.

Komisji przysługuje prawo uwalniania od zdawania egzaminów z niektórych lub wszystkich przedmiotów. Przewodniczący komisji ogłasza terminy egzaminów i zawiadamia o nich egzaminatorów i kandydatów w sposób przyjęty na Uniwersytecie.

Art. 4. Egzamin z każdego przedmiotu odbywa się oddzielnie przed komisją szczegółową, w której skład wchodzi dziekan, jako przewodniczący, delegat Ministerstwa Zdrowia Publicznego oraz egzaminator przedmiotu. Kandydaci mogą przystępować do egzaminu grupami, złożonymi z tylu osób, ile można w czasie przeznaczonym na egzamin dokładnie wyegzaminować.

Art. 5. Egzamin odbywa się publicznie o tyle, że wstęp do sali egzaminacyjnej mają lekarze. Jednakże przewodniczący może ograniczyć liczbę słuchaczy.

Art. 6. Wszyscy członkowie komisji mają prawo zadawania pytań kandydatowi. Przebieg i wynik egzaminu zapisuje się w protokole, przy-